

1049

UCHWAŁA Nr 672a PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 29 października 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników samochodowych.

Prezydium Rządu w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały stosuje się do:

- 1) kierowców samochodowych,
- 2) pomocników kierowców samochodowych,
- 3) pracowników warsztatów samochodowych,
- 4) personelu dysponującego taborem samochodowym zatrudnionych w przedsiębiorstwach, instytucjach i urzędach państwowych.

2. Przepisy uchwały nie dotyczą kierowców autobusów i trolejbusów miejskich przedsiębiorstw komunikacyjnych, pracowników określonych w ust. 1, a zatrudnionych w Państwowej Komunikacji Samochodowej, oraz pracowników warsztatów samochodowych budownictwa.

§ 2. Upoważnia się ministrów do wprowadzenia z mocą od dnia 1 października 1956 r. wynagrodzenia zasadniczego w wysokości:

- 1) dla kierowców samochodowych i ich pomocników — od 2,70 zł do 4,20 zł za godzinę,
- 2) dla kierowców samochodowych i ich pomocników, zatrudnionych w budownictwie i wynagradzanych według układu zbiorowego pracy w budownictwie, oraz kierowców samochodów ciężarowych i ich pomocników w transporcie leśnym — od 2,80 zł do 4,40 zł za godzinę,
- 3) dla pracowników warsztatów samochodowych — od 2,60 zł do 6,00 zł za godzinę,
- 4) dla personelu dysponującego taborem samochodowym — od 700 zł do 1200 zł miesięcznie

zgodnie z tabelą płac zasadniczych i ramowymi zasadami zaszeregowania stanowiącymi załączniki nr 1, 2, 3 i 4.

§ 3. Dotychczasowe dodatki lokalne dla wszystkich pracowników oraz dodatki funkcyjne dla personelu dysponującego taborem samochodowym zostały włączane do stawek wynagrodzenia zasadniczego i w związku z tym pracownicy objęci uchwałą nie będą otrzymywać dodatków lokalnych i dodatków funkcyjnych.

§ 4. 1. Pracownicy określeni w § 1 mogą otrzymywać poza wynagrodzeniem zasadniczym następujące premie:

- 1) pracownicy warsztatów samochodowych — premię w wysokości do 35% wynagrodzenia zasadniczego;
- 2) personel dysponujący taborem samochodowym — premię w wysokości do 20% wynagrodzenia zasadniczego;
- 3) kierowcy samochodów osobowych i ciężarowych, wynagradzani dotychczas według ogólnych zasad — premie za oszczędność materiałów pędnych, oszczędność ogumienia i konserwację pojazdów według zasad dotychczasowych;
- 4) kierowcy samochodów osobowych i ciężarowych, wynagradzani według układu zbiorowego pracy w budownictwie — premie za oszczędność materiałów pędnych i oszczędność ogumienia według zasad dotychczasowych.

2. Poza premiami określonymi w ust. 1 kierowcy samochodów ciężarowych oraz ich pomocnicy mogą otrzymywać premie na warunkach określonych przez zainteresowanego ministra w wysokości nie przekraczającej 30%, a kierowcy samochodów ciężarowych wynagradzani według zasad układu

zbiorowego pracy w budownictwie — w wysokości nie przekraczającej 40% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Określona w ust. 2 premia w wysokości 30% bądź 40% wynagrodzenia zasadniczego może być dla kierowców, którzy prowadzą samochody specjalne, wywrotki, samochody z przyczepami lub ciągniki, podwyższona dodatkowo do 10%.

§ 5. W przypadkach szczególnie uzasadnionych względami transportu branżowego właściwy minister w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Płac może przyznać kierowcom za dodatkowe czynności wykonywane w czasie pracy, a nie wchodzące w zakres ich obowiązków, dodatkowe wynagrodzenie w wysokości nie przekraczającej 10% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 6. W gospodarczo uzasadnionych przypadkach zainteresowani ministrowie mogą w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego wprowadzić dla kierowców samochodów ciężarowych i ciągników skordowy system wynagradzania w ramach funduszu płac wynikającego z podwyższenia stawek oraz zmian regulaminów premiowania, a dla kierowców zatrudnionych w miejskich przedsiębiorstwach taksówkowych — prowizyjny system wynagradzania w granicach 18% zainkasowanych kwot.

§ 7. Utrzymuje się w mocy dodatki specjalne wypłacane na podstawie przepisów dotychczasowych kierowcom zatrudnionym w społecznych zakładach służby zdrowia.

§ 8. Kierowcy prowadzący wozy sanitarne, pożarne oraz w tych przypadkach, gdy nie ma możliwości sprawdzenia stanu przebiegu pojazdu (brak licznika), mogą otrzymać zryczałtowaną premię za oszczędność materiałów pędnych i oszczędność ogumienia w wysokości do 15% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 9. W odniesieniu do pracowników określonych w § 1 ma zastosowanie ustawa z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

§ 10. Należności za podróże służbowe pracowników samochodowych określają przepisy obowiązujące we właściwym zakładzie pracy.

§ 11. Celem realizacji uchwały zobowiązuje się:

- 1) Ministra Finansów do wydania w porozumieniu z właściwymi zarządami głównymi związków zawodowych zarządzenia wykonawczego w odniesieniu do pracowników samochodowych, zatrudnionych w jednostkach budżetowych,
- 2) zainteresowanych ministrów do podpisania z właściwymi zarządami głównymi związków zawodowych protokołów dodatkowych do układów zbiorowych pracy w odniesieniu do pracowników wynagradzanych według tych układów.

§ 12. Zaleca się Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz Centralnemu Związkowi Spółdzielczości Pracy wprowadzenie w trybie protokołu dodatkowego do zbiorowego układu pracy zasad wynagradzania pracowników samochodowych określonych uchwałą.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załączniki do uchwały nr 672a Prezydium Rządu z dnia 29 października 1956 r. (poz. 1049).

Załącznik nr 1.

TABELA STAWEK ZASADNICZYCH

I. dla kierowców samochodowych i ich pomocników wynagradzanych według ogólnych zasad:

I	— 4,20 zł za godzinę
II	— 3,70 " " "
III	— 3,30 " " "
IV	— 2,95 " " "
V	— 2,70 " " "

II. dla kierowców samochodowych i ich pomocników wynagradzanych według zbiorowego układu pracy w budownictwie:

I	— 4,40 zł za godzinę
II	— 3,95 " " "
III	— 3,60 " " "
IV	— 3,15 " " "
V	— 2,80 " " "

III. dla pracowników warsztatów samochodowych:

VIII	— 6,00 zł za godzinę
VII	— 5,00 " " "
VI	— 4,20 " " "
V	— 3,80 " " "
IV	— 3,40 " " "
III	— 3,00 " " "
II	— 2,80 " " "
I	— 2,60 " " "

IV. dla personelu dysponującego taborem samochodowym:

a	— 1200 zł miesięcznie
b	— 1100 " " "
c	— 1000 " " "
d	— 700 " " "

Załącznik nr 2.

RAMOWA TABELA ZASZEREGOWANIA KIEROWCÓW SAMOCHODOWYCH I POMOCNIKÓW KIEROWCÓW

Kierowców samochodowych i pomocników kierowców samochodowych zaszeregowuje się do następujących grup:

do I grupy:

kierowców posiadających pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych I kategorii i umiejętności montera w IV lub wyższej kategorii taryfikatora kwalifikacyjnego transportu drogowego i lotniczego oraz co najmniej 5-letni staż pracy na pojeździe samochodowym, prowadzących autobusy, samochody ciężarowe o ładowności od 5 ton wzwyż lub samochody specjalne (sanitarki, polewaczki, przeciwpożarowe, dźwigi, kina itp.);

do II grupy:

a) kierowców wymienionych wyżej, lecz nie odpowiadających określonym dla I grupy warunkom w zakresie umiejętności i stażu;

b) kierowców samochodów specjalnych i samochodów ciężarowych posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych II kategorii oraz co najmniej 3-letni staż pracy na pojeździe samochodowym;

c) kierowców samochodów osobowych posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych I kategorii;

kierowcy uprawnieni do zaszeregowania do II grupy, wykazujący się szczególną dbałością o stan techniczny przydzielonego im samochodu i posiadający prawo jazdy I kategorii, mogą być w granicach zatwierdzonego funduszu płac zaszeregowani przez kierownika przedsiębiorstwa do I grupy;

do III grupy:

nie wymienionych wyżej kierowców samochodowych;

do IV grupy:

pomocników kierowców posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych;

do V grupy:

pomocników kierowców nie posiadających pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

Załącznik nr 3.

RAMOWA TABELA ZASZEREGOWANIA PRACOWNIKÓW WARSZTATÓW POMOCNICZYCH (STACJI OBSŁUGI)

Lp.	Nazwa specjalności	Grupa wynagrodzenia	Uwagi
1	Blacharz nadwoziowy	IV — VIII	Charakterystyki poszczególnych zawodów określa taryfikator kwalifikacyjny transportu drogowego i lotniczego część IV — remont i obsługa taboru samochodowego
2	Elektromonter samochodowy	IV — VIII	
3	Kowal samochodowy	V — VII	
4	Lakiernik samochodowy	VI — VIII	
5	Monter podwoziowy	III — VII	
6	Monter samochodowy	VI — VIII	
7	Monter silnikowy	IV — VIII	
8	Monter zespołów	III — VII	
9	Palacz	III — V	
10	Spawacz	V — VII	
11	Stolarz nadwoziowy	V — VII	
12	Ślusarz samochodowy	V — VII	
13	Tapicer samochodowy	V — VI	
14	Tokarz	IV — VIII	
15	Wulkanizator	IV — VIII	
16	Zmywacz samochodów	III	
17	Pomoc fachowa	II — III	
18	Dozorca	I — II	
19	Sprzątaczką	I	

Załącznik nr 4.

TABELA ZASZEREGOWANIA PERSONELU DYSPONUJĄCEGO TABOREM

Lp.	Stanowisko	Grupa wynagrodzenia	Lp.	Stanowisko	Grupa wynagrodzenia
1.	Dyspozytor	b — a	4.	Kontroler techniczny	c — b
2.	Kierownik warsztatu pomocniczego (stacji obsługi)	b — a	5.	Kierownik garażu ponad 10 pojazdów	c — b
3.	Zastępca kierownika warsztatu pomocniczego (stacji obsługi)	c — b	6.	Kierownik garażu do 10 pojazdów	d — b

1050

ZARZĄDZENIE Nr 303 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 listopada 1956 r.

w sprawie eksploatacji akumulatorów samochodowych.

Niedostateczna jakość akumulatorów samochodowych, wyrażająca się w pierwszym rzędzie w zbyt krótkim okresie eksploatacyjnym, powoduje nadmierne zużycie deficytowych surowców i naraża gospodarkę narodową na poważne straty. Krótkotrwały okres eksploatacyjny akumulatorów jest — obok zaniedbań w produkcji akumulatorów — następstwem źle działających instalacji elektrycznych samochodów niewłaściwej konserwacji akumulatorów, niedostatecznie wyposażonych akumulatorowni, jak również niewystarczających kwalifikacji personelu stacji obsługi akumulatorów. Celem poprawy istniejącego stanu zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Minister Przemysłu Maszynowego ustali w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego w terminie do dnia 31 grudnia 1956 r. warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje obsługi akumulatorów, i poleci Centralnemu Zarządowi Zbytu — Biuro Usług Akumulatorowych — prowadzenie od dnia 1 lutego 1957 r. wykazu stacji obsługi, odpowiadających wymaganiom technicznym do uruchamiania i konserwacji akumulatorów.

2. W wykazie mogą być zamieszczone stacje obsługi akumulatorów państwowe, spółdzielcze i prywatne, obsługujące zarówno własne przedsiębiorstwa, jak i inne jednostki.